

PG VIII TK 38/15

(K 9/15)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
wpl. dnia	19. 02. 2016
L.dz.	L. zał.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Prezesa Najwyższej Izby Kontroli o stwierdzenie niezgodności art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 627) z art. 2, art. 5 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

- na podstawie art. 56 pkt 5 w zw. z art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064 ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) w zw. z art. 134 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064 ze zm.) postępowanie podlega umorzeniu, ze względu na utratę mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu.

UZASADNIENIE

We wniosku skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego Prezes Najwyższej Izby Kontroli (dalej: Wnioskodawca) wystąpił o stwierdzenie

niezgodności art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r., poz. 627 ze zm.; dalej: u.o.p.) „w zakresie, w jakim uzależnia zgodę na wycięcie drzewa z pasa drogowego od zastąpienia go innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów”, z art. 2, art. 5 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Uzasadniając wystąpienie z przedmiotowym wnioskiem, Wnioskodawca zaznaczył, że inspirację do tego stanowiły ustalenia kontroli pn. „Bezpieczeństwo ruchu drogowego” przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli. Ustalenia te zawarto w informacji zatwierdzonej przez Prezesa NIK w dniu 24 lipca 2014 r. (KPB-4101-03-00/2013, Nr ewid. 148/2014/KPB). Jeden z wniosków tej kontroli dotyczył bowiem modernizacji infrastruktury, ze szczególnym uwzględnieniem rozwiązań w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Zawarto w nim postulat zmiany praktyki w zakresie usuwania drzew i innych obiektów z pasa drogowego, gdyż ustalenia kontroli wskazywały, że do znacznej liczby wypadków na drogach, w tym ze skutkiem śmiertelnym, dochodzi na skutek zderzenia pojazdu z drzewem rosnącym w pasie drogowym. Stwierdzono przy tym, że praktyka stosowania przepisów u.o.p., polegająca na obowiązku nasadzania w pasie drogowym kolejnych drzew w miejsce usuwanych – w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych – nie sprzyja poprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego, uniemożliwiając likwidację tzw. twardego otoczenia drogi.

Wnioskodawca zwrócił uwagę, że usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości wymaga uzyskania zezwolenia odpowiedniego organu samorządu terytorialnego (art. 83 ust. 1 u.o.p.), a w przypadku nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – zezwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków (art. 83 ust. 2 u.o.p.). Zgodnie zaś z art. 83 ust. 3 u.o.p., wydanie zezwolenia, o którym mowa ust. 1 i 2 tego przepisu, może być uzależnione od przesadzenia drzew lub krzewów w miejsce wskazane przez wydającego

zezwolenie albo zastąpienie ich innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów.

Wnioskodawca powziął w związku z tym wątpliwość co do zgodności uregulowania zawartego w art. 83 ust. 3 u.o.p. z art. 2, art. 5 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji.

W odniesieniu do wzorca z art. 2 Konstytucji Wnioskodawca sprecyzował, że kwestionowany przepis narusza zasadę określoności prawa, wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawnego.

W ocenie Wnioskodawcy, zaskarżony przepis skonstruowany jest w sposób, który wydanie zezwolenia przewidzianego w tym przepisie pozostawia arbitralnemu uznaniu organu władzy publicznej. Organ ten może przy tym podjąć trojakiemu rodzaju decyzję:

- 1) o wydaniu zezwolenia bez nałożenia na wnioskodawcę jakichkolwiek obowiązków związanych z przesadzeniem usuwanych drzew i krzewów lub nasadzeniami nowych drzew i krzewów; ustawodawca nie wskazuje przy tym przesłanek prawnych i konkretnych okoliczności faktycznych, które pozwalają organowi władzy publicznej nakładać obowiązki na osobę występującą z wnioskiem; ostatecznie decyzja w tym względzie „może być więc wydana arbitralnie, nawet bez przeprowadzenia właściwego postępowania w zakresie pozwalającym na ewentualne ustalenie obowiązków nakładanych na podmiot ubiegający się o zezwolenie” (wniosek, str. 5);
- 2) o wydaniu zezwolenia z obowiązkiem przesadzenia drzew i krzewów w miejsce wskazane przez organ wydający zezwolenie; także w tym przypadku ustawa nie wskazuje przesłanek, od których uzależniona ma być taka decyzja i nie określa miejsca, w które drzewa i krzewy mają być przesadzone; pozwala to organowi na dowolność w tym zakresie;
- 3) o wydaniu zezwolenia z nałożeniem obowiązku zastąpienia usuwanych drzew i krzewów innymi drzewami i krzewami, w liczbie nie mniejszej

niż liczba usuwanych drzew i krzewów; w takiej sytuacji ustawodawca również nie określa przesłanek, które dają organowi możliwość podjęcia tego rodzaju decyzji.

W dalszym ciągu Wnioskodawca odnotował, że kwestionowany przepis ustanawia minimalną ilość drzew i krzewów, które należy zasadzić zamiast usuniętych, „ale nie wskazuje liczby maksymalnej, pozostawiając to arbitralnej ocenie organu wydającego zezwolenie” (wniosek, str. 5). Dodatkowo przepis ten nie wyklucza, że miejscem nasadzenia nowych drzew i krzewów będzie miejsce, z którego zostały one usunięte na podstawie wydanego zezwolenia. Wnioskodawca zauważył też, że zaskarżona regulacja cechuje się brakiem precyzji w zakresie dotyczącym miejsca realizacji nasadzeń zastępczych. Stan taki powoduje, iż możliwe są w tym względzie trzy rozwiązania (teren nieruchomości, z której mają być usunięte drzewa lub krzewy, teren innej nieruchomości będącej w posiadaniu ubiegającego się o wydanie zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów, względnie tereny komunalne, jeśli ubiegający się o zezwolenie nie posiada innej nieruchomości, na której można by wykonać nasadzenia zastępcze). Oprócz tego kwestionowany przepis nie określa parametrów wielkościowych i gatunkowych dotyczących nasadzeń zastępczych. Tymczasem poszczególne gatunki drzew cechuje różna wartość przyrodnicza, zróżnicowane też są ich preferencje siedliskowe.

Opisane powyżej mankamenty zaskarżonej regulacji przywiodły Wnioskodawcę do stwierdzenia, że nie realizuje ona wymogu jasności i precyzyjności. „Nie można bowiem uznać za przykład poprawnej techniki prawodawczej przepisu, który pozostawia organowi stosującemu prawo tak dużą swobodę w decydowaniu o sytuacji prawnej podmiotu. Przy takim brzmieniu przepisu podmiot ten nie jest w stanie przewidzieć reakcji organu na wniosek o wydanie zezwolenia na usunięcie drzew (krzewów), znajdujących się na terenie przez niego posiadanym. Zważywszy zaś na fakt, że instytucja zezwolenia na usunięcie drzew (krzewów) stanowi ograniczenie prawa

własności, tym większego znaczenia nabiera tu jasność i precyzja przepisu prawa, a idąc dalej – przewidywalność jego zastosowania” (wniosek, str. 8).

W dalszej kolejności Wnioskodawca zarzucił kwestionowanej regulacji naruszenie zasady zrównoważonego rozwoju, wyrażonej w art. 5 Konstytucji.

Wnioskodawca podkreślił, że zasada zrównoważonego rozwoju nakłada na legislatora obowiązek uwzględniania i wyważania różnych konstytucyjnych wartości. „Z jednej strony wartością taką jest środowisko naturalne, które powinno być chronione, a z drugiej strony wartościami takimi są: potrzeba zaspokojenia cywilizacyjnych potrzeb obywateli i ich wspólnot, jak również ochrona takich dóbr jednostki jak bezpieczeństwo, w tym bezpieczeństwo ruchu drogowego, a konkretyzując – ochrona życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego” (wniosek, str. 10). Wnioskodawca zwrócił uwagę, że w przypadku nasadzeń zastępczych istotne znaczenie ma specyfika terenu, na którym mają być one wykonane. Pas drogowy jest terenem o daleko posuniętej specyfice ze względu na jego przeznaczenie i wymogi bezpieczeństwa jego użytkowników. Dlatego dokonywanie nasadzeń zastępczych w pasie drogowym w znacznej liczbie, niejednokrotnie przewyższającej liczbę drzew usuniętych, nie tylko nie sprzyja zapewnieniu odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa dróg, ale wręcz prowadzi do jego obniżenia. Dane policyjne wskazują na znaczną ilość zdarzeń drogowych, których przyczyną było najechanie na drzewo znajdujące się w pasie drogowym. Zdarzenia te skutkują poważnymi konsekwencjami dla życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego, co generuje potężne koszty społeczne. Potrzeba ochrony środowiska naturalnego we współczesnym świecie nie budzi wątpliwości Wnioskodawcy. Nie może jednak być ona realizowana z wykorzystaniem nadmiernie intensywnego instrumentarium stwarzającego zagrożenie dla życia i zdrowia jednostek, ponieważ narusza to zasadę zrównoważonego rozwoju. W ocenie Wnioskodawcy, nieprecyzyjna i niedookreślona regulacja art. 83 ust. 3 u.o.p., która dopuszcza praktykę

dokonywania, swobodnych co do liczby i sposobu, nasadzeń zastępczych w pasie drogowym, zasadę tę narusza.

Ostatni zarzut dotyczy naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji. Uzasadniając ten zarzut, Wnioskodawca wskazał, że zaskarżony art. 83 ust. 3 u.o.p. wprowadza dla właściciela nieruchomości istotne ograniczenia. Dotyczą one nie tylko obowiązku uzyskania zezwolenia na usunięcie drzew i krzewów z terenu swojej nieruchomości, ale także nałożenia dalszych zobowiązań określonych przez organ władzy publicznej.

Zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Odwołując się do poglądów orzecznictwa i doktryny, Wnioskodawca podkreślił, że warunkiem uznania prawnej ingerencji w sferę praw podstawowych – w aspekcie materialnym – jest jej merytoryczne uzasadnienie, czyli wskazanie racjonalnych przesłanek uzasadniających konieczność wprowadzenia ograniczenia. Przyjęta w art. 31 ust. 3 Konstytucji zasada proporcjonalności oznacza, że ustawodawca może ingerować w sferę praw i wolności obywatelskich tylko w razie konieczności i tylko w koniecznym wymiarze. Dysproporcje pomiędzy ograniczeniem uprawnień jednostki a wagą interesu, który ma być w ten sposób chroniony, niweczyłyby bowiem zaufanie obywatela do państwa i godziły w zasadę demokratycznego państwa prawnego. Dodatkowym elementem, który zabezpiecza jednostkę przed nadmierną ingerencją państwa w sferę jej chronionych praw, jest zakaz ingerencji w istotę danego prawa.

W ocenie Wnioskodawcy, zaskarżona regulacja opisanych wyżej wymogów nie spełnia, narusza bowiem zasadę proporcjonalności i „powoduje jednoczesne naruszenie ogólnej gwarancji ochrony prawa własności – art. 64

ust. 1 Konstytucji” (wniosek, str. 17). Regulacja ta przyznaje organom samorządu terytorialnego zbyt daleko idącą swobodę w zakresie interpretacji zakazów określonych w u.o.p. i kreuje dla właścicieli nieruchomości, z których usuwane są drzewa i krzewy, nadmierne obciążenia w postaci opłat i kar administracyjnych, a nawet w postaci nieprzewidywalnych decyzji organów administracji. Zakaz usuwania drzew i krzewów bez odpowiedniego zezwolenia, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej, stanowi ingerencję państwa w wykonywanie prawa własności nieruchomości, na której rosną drzewa i krzewy. Zasada proporcjonalności nakazuje, by spośród dostępnych możliwości działania wybierać te, które będą najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub dolegliwe w stopniu nie większym niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu. Zdaniem Wnioskodawcy, zaskarżona regulacja, „przewidująca minimalną ilość nasadzeń zastępczych ani nie służy, ani nie jest konieczna dla ukształtowania ładu prawnego w sferze ochrony środowiska naturalnego. W pewnych sytuacjach może nawet zagrażać ukształtowaniu się takiego ładu w przyszłości, gdy nowo nasadzone drzewa lub krzewy podrosną. Poza tym nasadzanie drzew lub krzewów w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów może stanowić, w określonych okolicznościach, liczbę nieproporcjonalną do uszczerbku wywołanego w środowisku naturalnym na skutek usunięcia drzew lub krzewów” (wniosek, str. 20).

Przed przystąpieniem do analizy przedmiotowego wniosku należy nadmienić, że w dniu 30 sierpnia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064 ze zm.). Mocą art. 138 tej ustawy uchylona została ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.).

Jednakże, w myśl art. 134 pkt 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym z dnia 25 czerwca 2015 r., w sprawach wszczętych i niezakończonych przed

wejściem w życie tej ustawy, w postępowaniu przed Trybunałem stosuje się przepisy dotychczasowe, jeżeli zachodzą przesłanki umorzenia postępowania.

Przedmiotowa sprawa zainicjowana została wnioskiem Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 9 marca 2015 r., a więc na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym sprawa była już wszczęta, ale nie została jeszcze zakończona. Wobec faktu, że w sprawie zachodzi przesłanka umorzenia postępowania, przyjąć należy, iż w postępowaniu tym powinny być stosowane przepisy dotychczasowe, to jest przepisy ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym. Dlatego też niniejsze stanowisko oparte jest na przepisach tej ustawy.

Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie Wnioskodawca uczynił art. 83 ust. 3 u.o.p., który w dacie zaskarżenia miał następujące brzmienie:

„Art. 83. 3. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być uzależnione od przesadzenia drzew lub krzewów w miejsce wskazane przez wydającego zezwolenie albo zastąpienia ich innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów”.

Przepisy, do których odsyłał zaskarżony art. 83 ust. 3 u.o.p., przewidywały:

„Art. 83. 1. Usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości może nastąpić, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, po uzyskaniu zezwolenia wydanego przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta na wniosek:

- 1) posiadacza nieruchomości – za zgodą właściciela tej nieruchomości;
- 2) właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego – jeżeli drzewa lub krzewy zagrażają funkcjonowaniu tych urządzeń.

1a. (...)

2. Zezwolenie na usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków wydaje wojewódzki konserwator zabytków”.

Zaskarżony przepis utracił jednakże moc obowiązującą z dniem 28 sierpnia 2015 r. Zgodnie z art. 29 pkt 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1045), art. 83 ust. 3 u.o.p. uzyskał nowe brzmienie. Zaskarżony przepis, w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia wniosku przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, został usunięty, a art. 83 ust. 3 u.o.p. stanowi obecnie: „Zgoda właściciela nieruchomości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagana także w przypadku wniosku złożonego przez użytkownika wieczystego lub posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, niebędących podmiotem, o którym mowa w ust. 2”. Dotyczy on zatem innego zagadnienia.

W tych okolicznościach kwestią zasadniczą w niniejszej sprawie jest dopuszczalność wydania merytorycznego orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny.

W świetle art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (dalej: ustawa o TK z 1997 r.), utrata mocy obowiązującej zaskarżonego aktu normatywnego stanowi przyczynę umorzenia postępowania zawisłego przed Trybunałem Konstytucyjnym. Takie rozwiązanie prawne jest zgodne z ogólnymi funkcjami i założeniami dotyczącymi kognicji Trybunału Konstytucyjnego, jako organu powołanego przede wszystkim do badania hierarchicznej zgodności aktów normatywnych. Wyznacza też zasadę, wedle której kontroli zgodności z Konstytucją podlegają akty, które zachowują moc obowiązującą i wyznaczają określonym podmiotom (adresatom tych norm) odpowiednie reguły postępowania w oznaczonych okolicznościach. Odstępstwo od tej zasady przewidziane jest w art. 39 ust. 3 ustawy o TK z 1997 r., który stanowi, że umorzenia postępowania przed Trybunałem w przypadku utraty mocy obowiązującej przez zakwestionowany akt normatywny nie stosuje się, jeżeli wydanie orzeczenia o akcie normatywnym, który utracił moc

obowiązującą przed wydaniem orzeczenia, jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Zawarta w tym przepisie regulacja stanowi wyjątek od zasady kontroli konstytucyjności obowiązujących aktów normatywnych i – jak każde odstępstwo – nie może być interpretowana rozszerzająco. Dlatego też należy przyjąć, że powołany przepis określa kryterium materialnoprawne oceny aktów normatywnych, które utraciły moc obowiązującą, wyrażające się w „ochronie konstytucyjnych wolności lub praw”. Ponadto wydanie takiego orzeczenia, a więc merytorycznego rozpoznania sprawy, musi być „konieczne” dla wspomnianej ochrony (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 października 2006 r., sygn. akt SK 64/05, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 138).

W niniejszej sprawie wydanie orzeczenia o zakwestionowanym przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli przepisie nie jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Wskazane przez Wnioskodawcę wzorce kontroli nie zawierają bowiem konstytucyjnych praw o charakterze podmiotowym.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że w wyniku nowelizacji u.o.p., dokonanej ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw, postępowanie dotyczące wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu uregulowane zostało w sposób, który praktycznie usuwa zastrzeżenia Wnioskodawcy. W znowelizowanym art. 83 ust. 1 u.o.p. utrzymana została zasada, że usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wymaga uzyskania zezwolenia, jednakże po tym przepisie dodane zostały uregulowania, które szczegółowo określają zakres swobody decyzyjnej organu upoważnionego do wydania takiego zezwolenia (art. 83a-83f u.o.p.). Tak jak uprzednio, wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu może być też uzależnione od określonych przez organ nasadzeń zastępczych lub przesadzenia tego drzewa lub krzewu (art. 83c ust. 3 u.o.p.). Podejmując wszakże tego rodzaju decyzję i uzależniając ją od

wykonania nasadzeń zastępczych, organ zobowiązany jest wziąć pod uwagę w szczególności dostępność miejsc do nasadzeń zastępczych oraz cechy usuwanego drzewa lub krzewu, na które składają się: 1) wartość przyrodnicza, w tym rozmiar drzewa lub powierzchnia krzewów oraz funkcje, jakie pełnią w ekosystemie; 2) wartość kulturowa; 3) walory krajobrazowe; 4) lokalizacja (art. 83c ust. 4 u.o.p.), uzależniając natomiast wydanie zezwolenia od przesadzenia drzewa lub krzewu organ musi wziąć pod uwagę w szczególności dostępność miejsc do przesadzenia oraz następujące cechy drzewa lub krzewu: 1) rozmiar, w tym objętość bryły korzeniowej i wysokość; 2) kształt systemu korzeniowego; 3) kondycję; 4) długość okresu przygotowania do przesadzenia (art. 83c ust. 5 u.o.p.).

W art. 83d ust. 1 u.o.p. określone zostały podstawowe elementy składowe zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu. W przypadku uzależnienia zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych, zezwolenie to musi dodatkowo określać: 1) miejsce nasadzeń; 2) liczbę drzew lub wielkość powierzchni krzewów; 3) minimalny obwód pni drzew na wysokości 100 cm lub minimalny wiek krzewów; 4) gatunek lub odmianę drzew lub krzewów; 5) termin wykonania nasadzeń; 6) termin złożenia informacji o wykonaniu nasadzeń (art. 83d ust. 2 u.o.p.). Z kolei, jeśli wydanie zezwolenia uzależnione zostało od przesadzenia drzewa lub krzewu, zezwolenie określa dodatkowo: 1) miejsce, na które zostanie przesadzone drzewo lub krzew; 2) termin przesadzenia drzewa lub krzewu; 3) termin złożenia informacji o przesadzeniu drzewa lub krzewu (art. 83d ust. 3 u.o.p.). W obu sytuacjach, to jest uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych bądź od przesadzenia tego drzewa lub krzewu, zezwolenie to może określać dodatkowo warunki techniczne sadzenia lub przesadzenia drzewa lub krzewu (art. 83d ust. 4 u.o.p.).

Wprowadzone w wyniku nowelizacji u.o.p. rozwiązania prawne w zakresie wydawania zezwoleń na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu

nieruchomości niewątpliwie doprecyzowują kompetencje organów upoważnionych do ich wydawania. Rozwiązania te przede wszystkim ograniczają czynnik uznaniowości w tego rodzaju decyzjach oraz ich arbitralność, co było podstawą zarzutów sformułowanych przez Wnioskodawcę.

Z powyższych względów wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego